

заведеніето ми съ шумъ и викоуе. Супругата ми безъ друго ще я заболи глава не считамъ чупеніето на стьклата на прозорцытъ което са наченж....

— Че какво искать? извика съ нетьрпѣніе Агвиларъ.

— Какво ли искать? глупости! да въспрѣтъ царя отъ да влѣзе въ Пампелуна царя, който е стигнѣлъ у градскытъ врата.

— Какъ! да затворѣтъ вратата на испанскыя царь! извика съ негодованіе Агвиларъ. Надѣж са г-нъ графе, че сте зели строгы мѣрки.

— Безъ сумнѣніе! проводихъ тосъ часъ куріеринъ предрешенъ до зетя си, графа де-Лерма . . . първыя министрь . . . Нему надлежи да рѣши що трѣба да стори.

— А вий, г. графе?

— Азъ! що искате да правѣж.

— Мигаръ не съществуюа въ Пампелуна крѣпостьта, която построи Филиппъ II?

— Нито е донескарана, нито топове има, нито единъ солдатинъ!

— А пакъ градътъ е на границытъ! извика Агвиларъ като гледане на Фернанда. Какво ти кавахъ преди малко? Ето промышленіето на онѣзи на които са е възложило управленіето на Испанія! Нито стража! . . . нито воинъ! . . .

— И не са ли радвате за туй! отговори Лемось нетьрпѣливо; като ты нещѣтъ . . . Точно тѣзи е причинната на размирството . . . Неискать, когато влѣзе царьтъ, освѣнь войны които не съ военны . . . искать гражданска стража.

— И склонихте ли?

— Не! Като видѣхъ че е невѣзможно да земѣтъ отъ дума, заповѣдахъ да ми впрегнѣтъ коньетъ въ кола безъ гербъ, и излѣзохъ отъ заднитъ врата на заведеніето . . . Надѣяхъ са да пристигнѣ графа де-Лерма и двата полка които го придружавать . . . и тогасъ щѣхмы да видимы!

— Вий, управительтъ! рече донъ Жуанъ Агвиларъ очуденъ, да оставите града! . . .